

digheden, retten til at modtage orientering om generelle sociale aktiviteter på skoler og i børneinstitutioner og retten til at deltage i dem. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis vedkommende har fremsat trusler om eller udøvet vold mod bopælsforælderen eller barnet eller andre i familien, har et polititilhold i forhold til bopælsforælderen, eller ved sin adfærd i disse situationer belaster barnet. Det bemærkes, at samværsforælderen ikke kan fratages retten, fordi bopælsforælderen ved sin adfærd belaster barnet. Om fratagelse af adgangen til orientering samt om at få udleveret dokumenter henvises endvidere til pkt. 4.11.1.2. i de almindelige bemærkninger.

Det bemærkes, at der ikke gælder en forpligtelse til at inddrage barnet ved afgørelser om fratagelse af retten til orientering. Dette skyldes, at retten til orientering er en rettighed for den forælder, der ikke har del i forældremyndigheden, og at retten om begrænsning i eller fratagelse af denne ret ikke berører barnet direkte.

En anmodning om fratagelse af adgangen til at få orientering og få udleveret dokumenter efter stk. 1 eller orientering og deltagelse efter stk. 2, kan fremsættes både af forældremyndighedsindehaveren og en af de i lovforslagets § 23, stk. 1 og 2 nævnte institutioner mv. Statsforvaltningens afgørelse om fratagelse af adgangen til at få orientering og få udleveret dokumenter efter stk. 1 eller orientering og deltagelse efter stk. 2, har virkning fra det tidspunkt, hvor institutionen modtager meddelelse om afgørelsen om fratagelse. Statsforvaltningens afgørelse kan påklages til Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggender, jf. lovforslagets § 40, stk. 1.

Til § 24

Samvær med anbragte børn

Det foreslås, at der ikke længere skal være parallelkompetence mellem kommunerne og statsforvaltningerne til at behandle sager om samvær med børn, der er anbragt uden for hjemmet. I dag er det både statsforvaltningerne og kommunerne, der har kompetence til at behandle disse sager. Der er imidlertid meget få sager, som statsforvaltningen behandler vedrørende anbragte børn, idet spørgsmålet er reguleret i § 71 i lov om social service. Kommunerne skal efter denne bestemmelse sørge for, at kontakten mellem det anbragte barn og forældre holdes ved lige under anbringelsen. Det er derfor mest hensigtsmæssigt, at afgørelser om samvær med anbragte børn træffes af kommunen, da kommunen er nærmest til at vide, hvordan samværet bør være af hensyn til formålet med anbrin-

gelsen af barnet eller den unge. Der henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 4.11.2.2.

Til kapitel 5

Midlertidige afgørelser

Kapitlet omhandler de midlertidige afgørelser, som kan træffes i forbindelse med sager om forældremyndighed, samvær og barnets bopæl.

Forældremyndighed og bopæl

Til § 25

Reglen, der omhandler midlertidige afgørelser, viderefører, for så vidt angår forældremyndigheden, den gældende lovs § 22.

Den gældende lovs § 22 indeholder et kriterium om, at afgørelsen træffes under hensyn til, hvad der er bedst for barnet, hvilket foreslås ophævet. Der henvises til den generelle regel i lovforslagets § 4 om, at alle afgørelser skal træffes efter, hvad der er bedst for barnet. Når der skal træffes afgørelse efter lovforslagets § 25, må der dog tages hensyn til afgørelsens midlertidige karakter, og til at den vil blive fulgt op af en endelig afgørelse. Hvad der er bedst for barnet, når der træffes afgørelse efter lovforslagets § 25, må derfor ses i et kortere perspektiv.

Det foreslås i *stk. 1*, at bestemmelsen udvides, så der indføres en adgang til at træffe midlertidige bopælsafgørelser. Dette er en direkte følge af det foreslåede kapitel 3 med lovforslagets § 17 om adgangen til under bevarelse af den fælles forældremyndighed at få en dom om, hos hvem af forældrene barnet skal bo. En midlertidig bopælsafgørelse kan kun komme på tale, hvis påstandene under sagen angår dette spørgsmål. Grundlaget for en midlertidig afgørelse om barnets bopæl vil oftest være mindre fuldstændigt end for den senere endelige afgørelse, som træffes af retten. Når der er truffet en midlertidig afgørelse om barnets bopæl, kan der derefter tages stilling til samværsspørgsmålet i forhold til den forælder, der ikke har barnet boende, jf. lovforslagets § 28, såfremt en af parterne anmoder herom. Der bør udvises tilbageholdenhed med at træffe afgørelse om, at forældremyndigheden midlertidigt placeres hos den ene forælder under behandlingen af en sag, da forældrenes uenighed omkring barnets bopæl kan afgøres ved at træffe en midlertidig afgørelse om barnets bopæl.

Stk. 1 kan f.eks. anvendes i de tilfælde, hvor en forælder anmoder om at få behandlet forældremyndigheds- og bopælsspørgsmålet i situationer, hvor den anden forælder har varslet, at barnet flytter, jf. lovforslagets § 18 og bemærkningerne dertil. Der kan des-